

store Flertal, hvis de vare komne til Forhandling paa dette Standpunkt. Dette Forslag gik altsaa ud paa fast Pengeløn og Inddragelse af Tienden under Statens Finantser. Den næste Kirkeminister, som fremlagde denne Sag for Rigsdagen, var det nuværende ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 1ste Valgkreds (Hall). Lovforslaget blev forelagt i 1870 og gik, som man veed, ikke ud paa at inddrage Tienden under Statens Finantser og paa fast Pengeløn, men paa at fastsætte en Normalløn for Embederne efter Gjennemsnittet af Kapitelstaxten for Byg fra 1846 til 1869. Endvidere gik det ud paa, at Præstegaardshartkornet skulde fastsættes til et vist Beløb — Præstegaardene blede forøvrigt holdt udenfor —, samt at Smaa-rebselsbeløbet og andre Naturalydelser ligeledes skulde fastsættes til et vist Beløb, som atter blev at beregne ind i den normale Lønning efter Byg. De Embeder, som efter denne Kapitelstaxt havde 480 Tdr. Byg eller derover, maatte afknappes, og de, som havde under 220 Tdr. Byg, maatte forhøjes, idet en Hjælpe- og Pensionsfond blev bestemt til at modtage, hvad der blev afknappet som overflødig paa det ene Sted, og til at afgive, hvad der blev nødvendigt paa det andet Sted. Det var kun Smaa-beløb, som der var Tale om, idet Indtagten for denne Fond blev beregnet til Noget over 330,000 Rd., altsaa 660,000 Kr., deri indbefattet 130,000 Kr., til hvilket Beløb Overflødet fra Bipetienden, som skulde føres derhen, ansloges, medens Udgiften til Pensioner og til forskjellige opførte mindre Formaal, saasom til Honorarer til Provstehjælp, til Kapellaner pro loco, til Hjælp i Sygdomstilfælde og deslige, udgjorde et Beløb, der paa det Nærmeste gik op imod Indtagten, idet Forfjellen kun var beregnet til ca. 80,000 Kr. Lovforslaget gennemgik Behandling baade i Folkethinget og i Lands-thinget, og det vil erindres, at man dernæst ved dens eneste Behandling i Folkethinget den 27de Marts 1871 for Folkethingets Vedkommende gik ind paa Principet om Beregning med Byg, samt paa Principet om at oprette en Konto til kirkelige Diemed paa § 21, dog med den Forandring fra, hvad der var foreslaaet af Udvalget, at Midlerne ikke skulde henligge urørte, medmindre der kom en særlig Lov, men at de kun kunde anvendes af Bevillingsmyndigheden gennem Finantsloven. Aaret derefter og atter det andet Aar derefter indbragte flere Medlemmer af det daværende Flertal i Folkethinget det gamle Forslag. Det første Aar kom det i Fællesudvalg, uden at man dog der kunde komme til Enighed, og det andet Aar, nemlig 1872—73, kom Lovforslaget til 3 Behandlinger i Folkethinget, men ikke videre. I 1873—74 gjentog den samme Kirkeminister, nemlig det nuværende ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 1ste Valgkreds sit Forslag nærmest saaledes, som det var vedtaget af Folkethinget den 27de Marts, men med noget

højere Byg-Løn for den større Del af Embederne og med den Forandring i § 11, at der ikke maatte røres ved disse Midler under Kontoen „kirkelige Midler“ undtagen ved særlig Lov. Dette Forslag blev ført til Udvalg i Folkethinget, Udvalget afgav sin Betænkning, men det kom ikke til 2den Behandling. Vi møde derefter i 1874—75 fra Kirkeminister Worsaae et Forslag, væsentlig bygget paa samme Fundament som det af mig nævnte Forslag, der sidst blev indbragt af den forrige Kirkeminister, men dog med nogen Utydelighed med Hensyn til Fonden, og Stillingen under Behandlingen i Folkethingets Udvalg i 1874—75 var den, at der var en vis Tilbøjelighed til at forsøge at kunne komme hinanden imøde. Der var fra Medlemmer af Flertallet en Tilbøjelighed til at gaa noget op med Embedslønningerne, og der var hos et andet Medlem fra den anden Side, nemlig det ærede Medlem for Kjøbenhavns 2den Valgkreds (Brig), en Villighed til at gaa over paa Grundlaget: fast Pengeløn og Inddragelse under Statens Finantser paa sædvanlig Maade under Forudsætning af en Forhøjelse i Løn, ihvorvel han ikke blev staaende just ved det, som Flertallet under visse Forudsætninger havde tænkt at kunne foreslaa. Man tilstrev dengang den daværende Kirkeminister, om han var tilbøjelig til at arbejde paa dette Grundlag og forlade det, hvorpaa han havde bygget sit Forslag. Han svarede, at han efter Forhandling med sine Kolleger i Ministerraadet ikke saa sig istand til at fravige sit Grundlag, og da traadte Flertallet tilbage til sit gamle Forslag fra tidligere Aar og indstillede dette. Dette Forslag, som var indbragt samtidig og jevnledes med Regeringens af Medlemmer af Flertallet her i Thinget, blev dernæst vedtaget her, gik til 2den og 3die Behandling, medens Regeringens Forslag blev negtet Overgang til 3die Behandling; men da saa det af Folkethinget vedtagne Forslag kom ind i Landsthinget, gik det der paa samme Maade som med Regeringsforslaget her, idet det blev negtet Overgang til 2den Behandling. Saaledes standfede Sagen. Vi komme saa i næste Samling til den fjerde Kultusminister, som har befattet sig med positive Forslag til Rigsdagen om denne Sag, nemlig den nuværende høitærede Kirke- og Undervisningsminister. Han fremkom i 1875—76 i Landsthinget med et Forslag, der — som man veed — gik ud paa: fast Pengeløn, men en kirkelig Fond. Fast Pengeløn var Ministerens gamle Standpunkt, derimod den kirkelig Fond hans nye Standpunkt. I Landsthinget blev det behandlet og vedtaget; det kom herind; Udvalg blev nebsat, men det kom ikke videre. — Saaledes er kortelig i sine Hovedtræk den Bevægelse, som har fundet Sted angaaende denne Sag.

Naar jeg nu i Forbindelse med andre ærede Medlemmer af Thinget foreslaar det høitærede Thing at behandle denne Sag paany, have vi taget som naturligt Udgangspunkt for Forhand-